

Sygnatura akt VI GC 416/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu VI Wydział Gospodarczy

w następującym składzie:

Przewodniczący SSR Jerzy Szafrąński

Protokolant Agnieszka Kacała

po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 2014 r. w Wałbrzychu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **SA w L.**

przeciwko (...) **w W.**

o zapłatę 5302,45 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...)w W. na rzecz strony powodowej (...) SA w L. kwotę 4.934,03 zł (cztery tysiące dziewięćset trzydzieści cztery złote 03/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 7 lutego 2013 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 2.885 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód – (...) S.A. w L. wniósł o zasądzenie od pozwanego – (...) S. A. w W. kwoty 5.302,45 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu podał, że w wyniku kolizji z dnia 06.01.2013 r. doszło do uszkodzenia samochodu marki P. (...) o nr rej. (...) stanowiącego własność M. i R. B.. W trakcie postępowania likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła odszkodowanie w wysokości 4.091,03 zł. Pozwany w przedstawionym kosztorysie (...) nr (...) wskazał, że koszt naprawy pojazdu kształtuje się na poziomie 4.091,03 zł. brutto przy zastosowaniu 50% urealnienia na części oryginalne oraz 60 zł za roboczogodzinę przy robotach blacharskich, 70 zł. przy robotach lakierniczych i 40 zł. przy pracach dodatkowych. Pozwany tym samym uznał swą odpowiedzialność za przedmiotową szkodę. Podstawą tej odpowiedzialności za skutki zdarzenia z dnia 06.01.2013 r. jest umowa ubezpieczenia OC zawarta z posiadaczem pojazdu, którym kierował sprawca zdarzenia. Zakres naprawy przedmiotowego pojazdu między stronami nie jest sporny. Spornym pozostają ceny części jakie mają być wykorzystane do naprawy oraz wysokość stawki za roboczogodzinę.

Właściciel pojazdu nie zgodził się z ustaleniami dotyczącymi wysokości szkody i zlecił opracowanie prywatnej opinii – kalkulacji z której wynika, że rzeczywisty koszt naprawy pojazdu kształtuje się na poziomie 9.393,48 zł. brutto, co oznacza, koszt naprawy wyliczony przez ubezpieczyciela został znacznie zaniżony. Z tych względów powód domaga się różnicy między rzeczywistym kosztem naprawy, a wypłaconym odszkodowaniem tj. 5.302,45 zł. brutto.

Dnia 16.07.2013 r. strona powodowa zawarła z M. B. i R. B. umowę przelewu wierzytelności z tytułu szkody rzeczowej w pojeździe marki P. (...) o nr rej. (...). Strona powodowa pismem z dnia 23.07.2013 r. zawiadomiła pozwaną o nabyciu przedmiotowej wierzytelności wzywając ją do spełnienia świadczenia. Pozwana odmówiła wypłaty dodatkowej kwoty odszkodowania.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 09.10.2013 r., sygn. akt VI GNc 1322/13, Sąd Rejonowy w Wałbrzychu nakazał stronie pozwanej, aby zapłaciła na rzecz strony powodowej kwotę 5.302,45 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 07.02. 2013r.

W ustawowym terminie strona pozwana złożyła sprzeciw. Wniosła o oddalenie powództwa w całości. W sprzeciwie tym potwierdziła swą odpowiedzialność cywilną za szkodę rzeczową w następstwie zdarzenia z dnia 06.01.2013 r. Potwierdziła też iż wypłaciła cedentowi świadczenie odszkodowawcze w kwocie 4.091,03 zł. Dalej podano, że pozwany kwestionuje umowę przelewu wierzytelności bowiem powód nie załączył do pozwu załącznika nr 2 stanowiącego integralną część tej umowy. Z ostrożności procesowej podano, że likwidacja szkody nastąpiła w poprawny sposób, rzetelnie i prawidłowo i dalsze roszczenia z tego tytułu są bezpodstawne.

Koszty te zostały ustalone prawidłowo, były ekonomicznie uzasadnione i zapewniały przywrócenie uszkodzonemu pojazdowi walorów techniczno – eksploatacyjnych i estetycznych. Nie musiały one uwzględniać zastosowania przy naprawie jedynie oryginalnych, nowych części zamiennych producenta pojazdu. Obecnie istnieją specjalistyczne programy do sporządzania kalkulacji napraw np. (...), które umożliwiają optymalizację kosztów wg. kryterium najtańszych części, takich dla których na krajowym rynku istnieją części alternatywne o jakości porównywalnej z oryginalnymi mającymi niższą cenę. W przypadku 8 – letniego auta o nieudokumentowanym przebiegu zastosowanie tego programu do rozliczenia szkody jest uzasadnione. Samochód poszkodowanych jest samochodem popularnym i na rynku części samochodowych można uzyskać części identycznych jakościowo z częściami oryginalnymi jednocześnie znacznie od nich tańszymi. Przy naprawie zaś samochodu przy pomocy części oryginalnych poszkodowani mogliby uzyskać znaczny rabat, czego nie uwzględnia kosztorys powoda.

Dalej w uzasadnieniu pozwana krytycznie odniosła się do przedstawionego przez powoda kosztorysu naprawy. Jest on prywatną opinią i należy traktować go jako stanowisko strony. Nie sprzeciwiła się pozwana dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego z zakresu mechaniki samochodowej, ale podała warunki na jakich taka opinia powinna zostać sporządzona.

Sąd ustalił.

W dniu 06.01.2013r. w wyniku wypadku komunikacyjnego uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki P. (...) o nr rej. (...), należący do M. i R. B..

Zakres uszkodzeń obejmował:

- wymagające wymiany: lusterko lewe zewnętrzne, listwa lewych drzwi przednich, listwa lewych drzwi tylnych, szyba drzwi lewych przednich, poszycie lewego progu, drzwi tylne lewe, kołpak koła lewego z tyłu pojazdu
- wymagające naprawy: poszycie drzwi przednich po stronie lewej, błotnik tył po lewej stronie;
- wymagające lakierowania: błotniki przednie i tylne, drzwi przednie i tylne (po lewej stronie), poszycie progu, lusterko zewnętrzne.

Dowód: protokół oględzin pojazdu, notatka z dn. 10.01.2013 r., ocena techniczna pojazdu w aktach szkodowych (...).

Pozwany zapewniał sprawcy wypadku K. B. ochronę z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów. Poszkodowani zgłosili pozwanemu szkodę w 09.01 2013r.

W wyniku likwidacji szkody strona pozwana przyjęła wartość samochodu w dniu zdarzenia na kwotę 13.400 zł i wypłaciła poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 4.091,03 zł. tytułem uzasadnionych kosztów naprawy uszkodzonego samochodu.

Dowód: bezsporne, rozliczenie szkody w powołanych wyżej aktach szkodowych

Dnia 07.05.2013 r. kalkulacji kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu P. (...) o nr rej. (...) dokonało (...)spółka z o.o. Wysokość kosztów naprawy określono tą kalkulacją na kwotę 9.393,48 zł. Dnia 16.07.2013 r. (...) S.A. w L. zawarło z M. B. i R. B. umowę przelewu wierzytelności przynależną poszkodowanym od strony pozwanej z tytułu szkody wynikłej ze zdarzenia z dnia 06.01.2013 r.

Dowód: kalkulacja k.16-17; umowa przelewu wierzytelności k.15, zawiadomienie o przelewie akta szkodowe.

Pismem z dnia 23.07.2013r., powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 5.302,45 zł tytułem brakującej części rzeczywistej szkody jaka powstała w samochodzie P. (...) o nr rej. (...).

Dowód: wezwanie do zapłaty w aktach szkodowych

Powołany w sprawie biegły sądowy ustalił, że uzasadniony koszt naprawy w/w samochodu, przy zastosowaniu cen nowych, oryginalnych części P., technologii producenta pojazdu i ceny robocizny stosowanej na lokalnym rynku (90 zł/ roboczogodzinę – 5 dni po 8 godzin) wyniesie 9.186, 91 zł. brutto. Przy uwzględnieniu cen części zamiennych w jakości Q wyniesie łącznie 9.025,06 zł brutto, a przy zastosowaniu cen części alternatywnych wyniesie 8.169,83 zł.

Dowód: opinia biegłego sądowego K. G. k. 58-83, pisemna opinia uzupełniająca tegoż biegłego k. 104 – 108.

Sąd zważył:

powództwo zasługiwało na uwzględnienie w znacznej części.

Legitymacja czynna strony powodowej nie budziła wątpliwości Sądu. Powód nabył w drodze przelewu, wierzytelność przysługującą poszkodowanym współwłaścicielom samochodu marki P. (...) o nr rej. (...) M. B. i R. B.. Z kolei legitymacja bierna pozwanego wynika z przepisu art. 822 § 4 k.c.

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie zaoferowanych przez obie strony dowodów z dokumentów w postaci umowy przelewu wierzytelności, wezwania do zapłaty, oraz znajdujących się w aktach szkodowych: potwierdzeń zapłaty, kosztorysów i protokołu oględzin – prawdziwości i rzetelności których żadna ze stron nie zaprzeczyła. Sąd przeprowadził także dowód z opinii biegłego na okoliczność rzeczywistych i uzasadnionych kosztów naprawy przedmiotowego samochodu.

W oparciu o przeprowadzone dowody, Sąd ustalił istotne okoliczności sprawy, a to udzielanie przez pozwanego ochrony ubezpieczeniowej sprawcy wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ należący do cedentów samochód, fakt zgłoszenia pozwanemu szkody, ustalenia przez tegoż pozwanego kosztów tej naprawy, a także zapłaconego przez pozwanego odszkodowania. Szereg powyższych okoliczności faktycznych, pozostawał między stronami w istocie niesporny, a kontrowersje między nimi ogniskował się na kosztach naprawy uszkodzonego pojazdu, a ściślej cenach części zamiennych i wartości robocizny. Wysokość uzasadnionych kosztów naprawy została ustalona w oparciu o opinię biegłego sądowego, która zdaniem sądu jest logiczna i spójna. Biegły w oparciu o dane dotyczące zakresu szkody w w/w pojeździe i szacowanych przez powoda kosztów jej usunięcia, oraz posiadaną wiedzę i doświadczenie, wskazał w jakim zakresie, zastosowane przez powoda ceny części zamiennych odpowiadają realiom rynkowym. Biegły przedstawił kalkulację kosztów naprawy przedmiotowego samochodu w trzech wariantach, obejmujących zastosowanie części zamiennych oryginalnych (marki P.) , przy zastosowaniu cen części pochodzących od producenta pojazdu firmowego bez logo (oznaczone znakiem „Q”) i cen części zamiennych o tej samej lub porównywalnej jakości co części oryginalne („PJ”, „P”, „PT”, PC”) oraz ceny roboczogodziny stosowanej w warsztatach naprawczych na lokalnym rynku.

Pozwana **nie wniosła** zastrzeżeń co do treści przedmiotowej opinii. Zaś strona powodowa nie zdołała skutecznie podważyć rzetelności tejże opinii.

Pismo powódki z dnia 26.03.2013 r. ogranicza się jedynie do wniosku o przeprowadzenia dowodu z opinii uzupełniającej biegłego w zakresie wymienionych w opinii zamienników i ich występowania na rynku, pytania

czy przyjęte przez biegłego do restytucji pojazdu zamienniki doprowadzą pojazd do stanu sprzed zdarzenia, czy też przyjęte zamienniki nie spowodują zwiększenia ilości roboczogodzin do naprawy pojazdu oraz czy wskazane zamienniki posiadają atest.

W opinii uzupełniającej biegły wyjaśnił przekonująco, wątpliwości strony powodowej. Wyjaśnił pojęcia funkcjonujących na rynku oryginalnych zamienników grupy Q i zamienników porównywalnej jakości „PJ”, „P”, „PT”, „PC” (dalej zamiennie - części alternatywne), ich dostępności na rynku. Wskazał, że naprawa za pomocą części alternatywnych nie pozwoli na przywrócenie auta do stanu sprzed analizowanego zdarzenia. Zastosowanie do naprawy części porównywalnej jakości może zwiększyć ilość roboczogodzin koniecznych do naprawy pojazdu – za wyjątkiem zastosowania zamienników z grupy Q. Podobnie zastosowanie przy naprawie części porównywalnej jakości może powodować zmniejszenie wartości handlowej pojazdu do pojazdu analogicznego – nie dotyczy sytuacji gdy zastosowano zamienniki z grupy Q. I na koniec biegły podkreślił, że zamienniki z tej grupy posiadają atest i gwarancję producenta, gdy zamienniki porównywalnej jakości takich atestów i gwarancji nie posiadają.

Po myśli art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, przy czym wypłacone przez ubezpieczyciela odszkodowanie zasadniczo nie może być wyższe od poniesionej szkody (art. 824¹ § 1 k.c.). W przypadku uszkodzenia pojazdu, odszkodowanie winno obejmować uzasadnione koszty przywrócenia go do stanu poprzedniego. Przez koszty uzasadnione należy rozumieć takie, które odpowiadają realiom rynkowym, a przy tym zapewniają dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu zgodnie z wymogami technologicznymi i w sposób zapewniający jego późniejszą eksploatację (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003r., sygn. akt III CZP 32/03, OSNC z 2004r., Nr 4, poz. 51). W tych warunkach, nie zyskuje akceptacji ustalanie kosztów naprawy na poziomie ustalonym przez ubezpieczyciela (przy zastosowaniu kalkulacji napraw np. (...)), przy przyjęciu do naprawy części najtańszych z najniższymi stawkami za roboczogodzinę.

Ustalając zakres odszkodowania, Sąd oparł się zatem na wnioskach z opinii biegłego, przyjmując że koszty tej naprawy, zgodnie z wymogami technologicznymi i w sposób zapewniający jego późniejszą eksploatację, wynoszą kwotę 9.025,06 zł brutto. Jest to kwota nieznacznie tylko odbiegająca od ustalonych przez powoda uzasadnionych kosztów naprawy samochodu P.. Pozwany z tytułu odszkodowania zapłacił kwotę 4.091,03 zł. Do zapłaty pozostawała zatem kwota 4.934,03 zł. i do tej kwoty roszczenie powoda należało uznać za usprawiedliwione. W zakresie zaś kwoty 360,48 zł. roszczenie powoda nie zasługiwało na uwzględnienie, ale **przez przeoczenie sąd w wyroku nie orzekł** o oddaleniu roszczenia w tej części.

W takim zaś wypadku, wartość należnego odszkodowania ustalona według cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy pojazdu, obejmuje mieszczący się w tych cenach podatek od towarów i usług (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002r., sygn. akt V CKN 908/00, LEX Nr 54365).

Od powyższej kwoty przysługują powodowi także odsetki ustawowe (art. 481 § 1 i 2 k.c.). Zgodnie z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, przy czym gdyby wyjaśnienie w tym terminie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W niniejszej sprawie zgłoszenie szkody nastąpiło w 09.01.2013 r. W konsekwencji od dnia następnego po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody, tj. najdalej od 07.02.2013r., pozwany popadł w opóźnienie ze spełnieniem świadczenia co uprawnia powoda do żądania odsetek. Co za tym idzie, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda odsetki od zasądzzonego roszczenia od dnia 07.02.2013 r. do dnia zapłaty.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. i art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Powód utrzymał się ze zgłoszonym żądaniem w 93% (pozwany wygrał spór w około7%). Stronom przysługuje zatem zwrot kosztów procesu adekwatnie do zakresu, w jakim wygrały spór. Powód poniósł koszty procesu w łącznej wysokości 3.313,68 zł , w tym: opłata sądowa od pozwu w wysokości 266 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2.400 zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – tekst jednolity Dz. U. 2013 r. poz. 490), 17 zł. jako opłata skarbową uiszczoną od pełnomocnictwa oraz 630,63 zł. jako koszty sporządzenia opinii biegłego. Pozwany poniósł koszty procesu w wysokości 2.807 zł, na które składają się: koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł oraz 17 zł. jako koszty opłaty od pełnomocnictwa i kwota 390,39 zł. jako koszty sporządzenia opinii biegłego. Uwzględniając zakres, w jakim każda ze stron wygrała spór, powodowi przysługują koszty procesu w wysokości 3.081,72 zł zaś pozwanemu w wysokości 196,49 zł co po wzajemnym zbilansowaniu daje kwotę bliską 2.885 zł. należną powodowi. Co za tym idzie, należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda wskazaną wyżej kwotę tytułem kosztów procesu, o czym orzeczono w pkt II wyroku.